

Arrest

nr. 160 095 van 15 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2014 en van 5 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINCHI, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 mei 2011 dienen de drie verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 15 september 2011 dienen de drie verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 4 oktober 2011 dienen de drie verzoekende partijen een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.5. Op 19 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 26 november 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen drie beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dienen de drie verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 119 767 van 27 februari 2014 bevestigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.6.

1.8. Op 27 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de drie verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.9. Op 13 maart 2014 dienen de drie verzoekende partijen een nieuwe asielaanvraag in.

1.10. Op 18 april 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen drie beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen voormelde beslissingen dienen de drie verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.11. Op 24 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste en de tweede verzoekende partij een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit zijn respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 18/04/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

De tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten (1),

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen[^], tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 18/04/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.12. Op 5 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de derde verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten (1),

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 18/04/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

*vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.
Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980*

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.13. Bij arrest nr. 127 252 van 22 juli 2014 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.8.

1.14. Bij arrest nr. 148 121 van 18 juni 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.10.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang. Zij merkt op dat de bestreden beslissingen gesteund zijn op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat overeenkomstig voormelde bepaling de gemachtigde in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel (moet) geven het grondgebied te verlaten. De verwerende partij wijst erop dat het een gebonden bevoegdheid betreft, die elke discretionaire bevoegdheid dienaangaande uitsluit. Zij merkt op dat de verzoekende partijen niet betwisten dat zij in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissingen kan volgens de verwerende partij hen dan ook geen voordeel verschaffen, daar, in voorkomend geval, de gemachtigde niets anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet de verzoekende partijen opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maken.

3.2. De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de schending inroepen van hogere rechtsnormen, waaronder artikel 3 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partijen geen schending van hogere rechtsnormen aannemelijk maken, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over

gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van het non-refoulementbeginsel, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheids- en billijkheidsbeginsel.

4.1.1. Na het citeren van artikel 7 van de vreemdelingenwet, stellen de verzoekende partijen dat het de taak is van de verwerende partij om het dossier met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, §1 van de vreemdelingenwet, dat luidens artikel 7 van de vreemdelingenwet de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen dient te respecteren bij elke beslissing genomen op die basis, dat gezien overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet hogere normen dienen gerespecteerd te worden en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dit uit de bestreden beslissing dient te blijken, *quod non*. Zij menen dat een loutere verwijzing naar het feit dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van een geldig paspoort niet volstaat, nu uit artikel 74/13 *iuncto* artikel 7 van de vreemdelingenwet *iuncto* de motiveringsplicht blijkt dat dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissingen, dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet die verplichting oplegt, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen. De verzoekende partijen wijzen erop dat de motiveringsverplichting hen immers in staat moet stellen te toetsen of de bestreden beslissingen proportioneel zijn aan het beoogde doel, dat dit *in casu* zeker niet het geval is, dat het juist bij het beoordelen van een bevel is dat artikel 3 van het EVRM dient beoordeeld te worden, dat om meerdere redenen de bestreden beslissingen voornoemd artikel schenden.

De verzoekende partijen betogen dat zij koptische christenen zijn van Egypte, dat dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen niet afdoende werden gemotiveerd, dat deze immers zijn uitgegeven onder het argument dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, dat dergelijke motivering niet in aanmerking kan genomen worden teneinde de bevelen in het licht van artikel 3 van het EVRM te rechtvaardigen. Zij stellen dat de situatie waarin koptische christenen zich in Egypte bevinden allesbehalve is, dat zij immers vaak het slachtoffer worden van sektarische geweldplegingen en op alle vlakken, zowel sociaal en wettelijk, discriminaties ondervinden, dat hen regelmatig hun rechten worden ontnomen.

De verzoekende partijen stellen dat zij, gelet op het feit dat de bestreden beslissingen meerdere wets- en verdragsbepalingen schenden, er alle belang bij hebben de huidige procedure te voeren, waarbij zij verwijzen naar arrest nr. 38 992 van 20 maart 2009 van de Raad.

Voorts argumenteren de verzoekende partijen dat in de bestreden beslissingen geen enkele motivering gevonden kan worden die rekening houdt met artikel 3 van het EVRM en de actuele situatie betreffende de koptische christenen in Egypte, dat zij het voorwerp uitmaken van een gedwongen terugkeer naar Egypte, dat de situatie in Egypte in ruime mate verslechterd is en een gedwongen uitwijzing artikel 3 van het EVRM schendt.

Na citering van artikel 3 van het EVRM, stellen de verzoekende partijen dat deze bepaling één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving bekrachtigt en in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen verbiedt ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. De verzoekende partijen betogen dat het vaste rechtspraak is van de Nederlandstalige Kamers van de Raad dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing, waarbij zij eveneens verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat België veroordeeld heeft daar de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland). De verzoekende partijen menen dan ook dat de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, dat hieruit volgt dat de Belgische staat aldus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel te onderzoeken of een schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig is, dat het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten

hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing, dat dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie en situatie van de koptische christenen in Egypte en mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissingen op geen enkele manier gerealiseerd werden. Volgens de verzoekende partijen kan er van de verwerende partij redelijkerwijze worden verwacht dat zij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, de veiligheidssituatie en de situatie van de koptische christenen in Egypte, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie met betrekking tot de situatie in Egypte, dat de verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij de plicht had om in de bestreden beslissingen een risico-analyse te maken, dit wil zeggen motiveren, waarom volgens haar, ondanks de beschikbare informatie betreffende de veiligheidssituatie, een gedwongen verwijdering naar Egypte, in geval van de verzoekende partijen rekening houdend met de omstandigheden die hun zaak kenmerken, toch kan plaatsgrijpen.

De verzoekende partijen zijn van mening dat de veiligheidssituatie in Egypte op dit ogenblik allesbehalve veilig is. Zij herhalen dat zij koptische christenen zijn en deze in Egypte slechts 10% van de algehele bevolking uitmaken, dat zij regelmatig het doelwit zijn van discriminatoire maatregelen en vaak hun rechten worden ontzegd, dat zij voortdurend het slachtoffer zijn van sektarisch geweld, dat dit door het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing van 18 april 2014 wordt erkend (citering paragrafen uit voornoemde beslissing), dat dezelfde conclusie terug te vinden is in het COI "Egypte: situatie van de christenen" van 10 december 2013 (citering van paragrafen uit voornoemd document), dat een terugkeer onmogelijk is aangezien zij dan opnieuw in de vicieuze cirkel van aanhoudende discriminaties en geweld zullen terechtkomen, dat deze discriminaties op de meest uiteenlopende vlakken leiden tot marginalisatie en sociale uitsluiting, hetgeen de koptische christenen in een uitermate kwetsbare positie stellen. De verzoekende partijen citeren vervolgens uit een document "*Egypt: mass attacks on churches*" van Human Rights Watch van 21 augustus 2013. De verzoekende partijen wijzen er op dat zij in het land van herkomst voortdurend werden gediscrimineerd, dat zij geen andere oplossing zagen dan het land van herkomst definitief te verlaten teneinde een beter leven te kunnen opbouwen, vrij van onmenselijke behandelingen ten gevolge van de alomtegenwoordige discriminatie en geweld. Zij betogen dat elke vernedering, alsook de opeenvolging van vernederingen voldoende erg is om onder het vluchtelingenverdrag te vallen en erkenning van de status van vluchteling toe te kennen, dat minstens het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden, dat uit de reeds aangehaalde informatie duidelijk blijkt dat in Egypte de religieuze minderheden en dan meer bepaald de koptische christenen het slachtoffer zijn van aanhoudend geweld tegen hun persoon, dat zij bovendien dagelijks geconfronteerd worden met grove discriminatie en schendingen van de mensenrechten. Zij vervolgen dat de Egyptische overheid hiertegen niet optreedt, meer nog dat zij de onmenselijke en discriminerende behandelingen ten aanzien van de koptische christenen aanmoedigt, dat de Egyptische overheid in gebreke blijft de christenen te beschermen, dat de Egyptische regering geen oplossing kan bieden voor conflicten waarbij koptische christenen betrokken zijn, waarbij de verzoekende partijen citeren uit een document "*Sterke toename geweld tegen christenen in Egypte*" van 9 oktober 2013 van Amnesty International. De verzoekende partijen stellen dat wanneer er zich incidenten voordoen de koptische christenen niet kunnen rekenen op de steun van de politie of het leger, dat ze aan hun lot worden overgelaten, waarna zij citeren uit een document "*How long are we going to live in this injustice? Egypt's Christians caught between sectarian attacks and state inaction*" van oktober 2013 van Amnesty International. De verzoekende partijen wijzen erop dat doorheen de procedures niet werd getwijfeld aan hun identiteit, noch aan het feit dat zij afkomstig zijn uit Egypte, noch dat zij koptische christenen zijn en dat zij omwille van hun religie het mikpunt zijn van dagdagelijkse discriminaties en sektarisch geweld, dat schendingen van de mensenrechten geen uitzonderingen vormen, waarna ze citeren uit een document "*How long are we going to live in this injustice? Egypt's Christians caught between sectarian attacks and state inaction*" van oktober 2013 van Amnesty International en uit een document "*Egypt: Situation of Coptic Christians, including treatment: state protection (July 2013 – October 2013)*" van 17 oktober 2013 van Immigration and Refugee Board of Canada. De verzoekende partijen betogen dat het Commissariaat-generaal zich verschuilt achter het feit dat het aantal christelijke slachtoffers tot op heden beperkt is gebleven, dat dient benadrukt te worden dat niet alleen rekening moet worden gehouden met de dodelijke slachtoffers, dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM duidelijk spreekt over "*een reëel risico op ernstige schade*" door onder andere "*onmenselijke of vernederende behandeling*", dat het onbegrijpelijk is hoe het Commissariaat-generaal tot deze vaststelling komt, dat uit verschillende

objectieve bronnen blijkt dat zij wel onder de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM vallen, waarna zij citeren uit een document *“Egypt: ‘there was no door on which I did not knock’ Coptic Christians caught in attacks and state’s failures”* van Amnesty International en een artikel van The Guardian van 21 oktober 2013 *“Egypt: gunmen open fire at Coptic Christian wedding in Cairo”*. Voorts wijzen de verzoekende partijen erop dat op de ‘International Human Rights Day’ van 10 december 2013 ook de nadruk werd gelegd op het Egyptisch geweld tegen de koptische christenen, waarbij de verzoekende partijen citeren uit News Release *“Violence in Egypt is focus of Hearing in Int’l Human Rights Day”* van 10 december 2013. De verzoekende partijen betogen dat de geweldplegingen ten aanzien van koptische christenen in Egypte onder de noemer sektarisch geweld vallen en koptische christenen met regelmaat van de klok hiervan het slachtoffer worden, waarbij zij citeren uit verschillende op internet consulteerbare artikelen die dateren van 21 september 2013 tot 5 februari 2014. Voorts menen de verzoekende partijen dat de algehele veiligheidssituatie in Egypte lijkt te verslechteren waarbij zij citeren uit nieuwsartikelen van BBC News van 7 oktober 2013 en The New York Times van 20 november 2013. Zij stellen eveneens dat uit het reisadvies van Buitenlandse Zaken blijkt dat reizen naar Egypte wordt afgeraden, waarna zij uit dit advies van 28 februari 2014 citeren. Zij betogen dat hen terugsturen naar Egypte zal leiden tot ernstige schade, dat de actuele situatie in Egypte gekend is, waarbij zij citeren uit artikelen van de Standaard van 13 juli 2013 en 16 juli 2013, van de Metro van 22 oktober 2013 en een persmededeling van 3 april 2014 van de FOD Buitenlandse Zaken waarbij Reynders een Egyptische collega ontmoet en de bomaanslagen in Caïro veroordeeld.

Daarnaast betogen de verzoekende partijen dat de verwerende partij rekening had dienen te houden met het principe van non-refoulement, omvat in het internationaal recht, dat dit principe verhindert dat de (kandidaat-) vluchteling wordt teruggestuurd naar plaatsen waar zijn leven of vrijheid kan worden bedreigd, of waar hij het risico loopt onmenselijk behandeld te worden, dat dit fundamenteel principe onder meer vervat is in artikel 33 van het vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Tenslotte verwijzen de verzoekende partijen naar de richtlijn 2008/115/EG en menen dat de verwerende partij rekening diende te houden met artikel 17 van deze richtlijn, dat dit artikel werd omgezet in de Belgische wetgeving en terug te vinden is in artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, waarna de verzoekende partijen laatstgenoemd artikel citeren. Zij betogen dat het duidelijk is dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partijen concluderen dat de bestreden beslissingen met verschillende lacunes behept zijn, dat de huidige veiligheidssituatie niet werd besproken en door de verwerende partij geen toetsing van artikel 3 van het EVRM werd gerealiseerd.

4.1.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partijen tonen dit echter niet aan. Zij kunnen de schending van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG dan ook niet op een ontvankelijke wijze aanvoeren.

4.1.3. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verwerende partij heeft immers duidelijk aangegeven op welke juridische basis en op grond van welke feitelijke gegevens werd beslist om over te gaan tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Uit het door de verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die

aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Er dient tevens te worden geduïd dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat de verwerende partij in een bestuurlijke beslissing moet uiteenzetten waarom zij van oordeel is dat hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 van het EVRM, haar niet verhinderen om een bepaalde beslissing te nemen. De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is gelet op het nagestreefde doel.

Voorts kan uit de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Waar de verzoekende partijen stellen dat gezien de verwerende partij overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 van voornoemde wet haar de verplichting oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dit uit de bestreden beslissingen dient te blijken, en zij dus menen dat in de motivering zelf van een verwijderingsmaatregel dient te worden aangegeven dat rekening werd gehouden met in artikel 7 van de vreemdelingenwet vernoemde hogere rechtsnormen en de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, moet worden gesteld dat hun bewering geen steun vindt in de bewoordingen van deze wetsbepalingen en dat de formele motiveringsplicht op zich niet inhoudt dat een bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing moet toelichten waarom het van oordeel is dat er geen beletsels bestaan om deze beslissing te nemen, doch enkel om toe te lichten op welke gronden het deze beslissing neemt.

In zoverre de verzoekende partijen in de bestreden beslissingen een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM (motivering betreffende de actuele situatie van koptische christenen in Egypte) verwachten, maken zij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting gesteund is, gelet op het feit dat de bestreden beslissingen volgen op beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarnaar in de bestreden bevelen verwezen wordt. Het betoog van de verzoekende partijen in het kader van artikel 3 van het EVRM heeft betrekking op de motieven die zij reeds in hun asielprocedures hebben aangehaald. De verzoekende partijen verwachten blijkbaar in de bestreden beslissingen nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Artikel 74/13 van vreemdelingenwet biedt echter geen grondslag voor deze verwachting. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat de bestreden beslissingen de formele motiveringsplicht schenden.

4.1.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel worden beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen aldus verwijzen naar de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat artikel 74/13 de omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG. De verzoekende partijen tonen echter niet aan dat deze bepaling niet correct of

toereikend werd omgezet, zodat zij zich ook niet meer dienstig op de directe werking van deze bepaling van de richtlijn kunnen beroepen.

Hoewel in de tekst van de artikelen 7, eerste lid, en 74/13 van de vreemdelingenwet, zoals reeds *supra* uiteengezet, geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor de gemachtigde kan worden gelezen wat betreft de “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” respectievelijk “*het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling*”, blijkt wel uit de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet dat er rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en mede worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Raad als annulatierechter wel kan nagaan of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen.

Wat het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen in het eerste middel op geen enkele wijze aannemelijk maken dat de afgifte van de bestreden bevelen kennelijk onredelijk is omwille van hun gezondheidstoestand, het hoger belang van het kind of enig gezins- en familieleven van hen in België. De verzoekende partijen tonen bij de uiteenzetting van het eerste middel geenszins *in concreto* aan dat de gemachtigde enig ter zake relevant gegeven zou hebben miskend. De verzoekende partijen tonen dan ook niet concreet aan dat de bestreden beslissingen, in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zou zijn tot stand gekomen met miskening van de genoemde wettelijke bepaling of met miskening van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er blijkt op dit punt dan ook geen schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In verband met het bepaalde in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, betogen de verzoekende partijen dat de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen dient te respecteren. Zij wijzen erop dat het juist bij het beoordelen van een bevel is dat artikel 3 van het EVRM dient te worden beoordeeld. De verzoekende partijen wijzen in het eerste middel op de actuele situatie van koptische christenen in Egypte en menen dat geen onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM werd gerealiseerd.

De Raad wijst er evenwel op dat in de in punt 1.6. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is vastgesteld dat de verzoekende partijen niet in aanmerking komen om als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet te worden erkend, noch in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze vaststellingen werden bevestigd door de Raad bij arrest nr. 119 767 (punt 1.7.). Een volgende asielaanvraag, gebaseerd op dezelfde motieven, werd niet in overweging genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 18 april 2014 (punt 1.10.). In voormelde beslissing werd vastgesteld dat de verzoekende partijen geen nieuwe elementen hadden aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn. De bestreden bevelen verwijzen naar de beslissingen van de commissaris-generaal houdende de weigering van inoverwegingname zodat moet worden vastgesteld dat de gemachtigde op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de bescherming voorzien in artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partijen tekenden bij de Raad beroep aan tegen de beslissingen van de commissaris-generaal en de Raad heeft inmiddels bij arrest nr. 148 121 van 18 juni 2015, het beroep verworpen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op dit punt dan ook niet.

4.1.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich steunen op hun asielrelaas en het feit dat zij koptisch christen in Egypte zijn alsook op de algehele veiligheidssituatie in Egypte. In het arrest van de Raad van 27 februari 2014 met nummer 119 767, waarin hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt uitgebreid ingegaan op de situatie van de koptische christenen in Egypte, maar wordt het volgende gesteld: *“Verzoekende partijen vestigen de aandacht op het feit dat zij Koptische christenen zijn, dat Koptische christenen in Egypte slechts 10% van de bevolking uitmaken, dat zij regelmatig het doelwit zijn van discriminatoire maatregelen en dat hun rechten vaak ontzegd worden. Daarnaast zijn zij voortdurend het slachtoffer van sektarisch geweld. Verzoekende partijen merken op dat verwerende partij dit erkent in haar beslissingen.*

Verder betogen verzoekende partijen dat een terugkeer naar Egypte onmogelijk is aangezien zij opnieuw in “de vicieuze cirkel van aanhoudende discriminaties en geweld” zullen terechtkomen. Zij stippen eveneens aan dat deze discriminatie op de meest uiteenlopende vlakken leidt tot marginalisatie en sociale uitsluiting, hetgeen de Koptische christenen in een uitermate kwetsbare positie plaatsen. Dit wordt volgens verzoekende partijen eveneens bevestigd door de objectieve informatie waar zij in hun verzoekschrift naar verwijzen en waar zij enkele passages uit citeren (bijlagen gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoekende partijen stellen verder in hun verzoekschrift nog dat elke vernedering, alsook de opeenvolging van vernederingen voldoende erg is om onder het vluchtelingenverdrag te vallen en de vluchtelingenstatus te worden toegekend. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging kunnen worden aanzien.

Verzoekende partijen wensen verder aan te kaarten dat de Egyptische overheid niet optreedt tegen de grove “discriminaliteit” en de schendingen van de mensenrechten ten aanzien van Koptische christenen en dat deze religieuze minderheid er aan hun lot wordt overgelaten. Meer nog, zij moedigt de onmenselijke en discriminerende behandelingen ten aanzien van Koptische christenen aan, zo stellen verzoekende partijen. Zij zijn dan ook de mening toegedaan dat zij niet kunnen rekenen op de bescherming van de Egyptische autoriteiten. Teneinde hun bewering te staven, verwijzen verzoekende partijen naar en citeren zij uit een nieuwsbericht en een rapport van Amnesty International (bijlage 8, 9 en 12 bij het verzoekschrift).

Verder in het verzoekschrift betogen verzoekende partijen dat verwerende partij zich verschuilt achter het feit dat het aantal christelijke slachtoffers tot op heden beperkt is gebleven en zij stellen dat, opdat er sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade, men niet alleen rekening dient te houden met de dodelijke slachtoffers maar dat tevens dient te worden nagegaan of er sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partijen merken hierna op dat het onbegrijpelijk is hoe verwerende partij tot deze conclusie is gekomen. Uit verschillende objectieve bronnen blijkt dat zij wel degelijk voldoen aan de voorwaarden om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend (bijlage 6, 10 en 11 bij het verzoekschrift).

2.2.10.2. De Raad wijst erop dat verwerende partij in de bestreden beslissingen motiveert waarom het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich niet voldoende is om te besluiten tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad is van oordeel dat de informatie die verzoekende partijen aanhalen in hun verzoekschrift niet van aard is om deze vaststelling in een ander daglicht te plaatsen. Voor de bespreking van deze informatie, verwijst de Raad naar de uiteenzetting van verwerende partij in haar nota met opmerkingen en treedt deze bij: *“(…) Immers, beschrijven de internetartikels en rapporten die verzoekende partijen naar voren brengen het actuele klimaat tussen moslims en christenen sedert het aantreden van president Morsi en gaan deze in op een aantal gewelddadige incidenten die hebben plaatsgehad, elementen en incidenten waarmee de commissarisgeneraal echter reeds rekening mee heeft gehouden maar die niet aantonen dat de Koptische christenen als dusdanig actueel blootstaan aan een zodanige graad van discriminatie dat het leven ondraaglijk wordt. Het merendeel van de door verzoekers naar voren gebrachte informatie handelt immers over incidenten die reeds werden opgenomen in de door het CGVS gehanteerde informatie of betreffen rapporten die eveneens reeds werden opgenomen in de door het CGVS gehanteerde informatie (COI Focus Egypte, Situation des Chrétiens, 26 september 2013 en Situation Sécuritaire, 10 oktober 2013). Zo handelen stuk 5, stuk 6, stuk 7, stuk 8, stuk 9, stuk 12 en stuk 13 over de incidenten sinds 14 augustus 2013 waarbij talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd*

door radicale moslims, maar waarbij het aantal christelijke slachtoffers beperkt is gebleven. Stuk 11 handelt dan weer louter in algemene termen over het geweld tegen onder meer koptische christenen in Egypte. Stuk 10 betreft tot slot een nieuwsartikel over een (nieuw) incident waarbij vier kopten werden gedood buiten een koptische kerk, maar dit ene, weliswaar zeer betreurenswaardige, incident toont nog niet aan dat de vaststellingen van de commissaris-generaal terzake niet (meer) correct zijn, noch dat het louter Kopt zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.”

De Raad wenst er verder nog op te wijzen dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging en om ernstige schade te lijden op zich niet volstaat om te besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar nieuwsberichten/rapporten betreffende de algemene situatie in Egypte van Koptische christenen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd omwille van het feit dat zij Koptische christenen zijn. Verzoekende partijen halen desbetreffend ook geen concrete problemen aan tijdens hun gehoor (administratief dossier, stuk 5).

Wanneer eerste verzoekende partij uitdrukkelijk wordt gevraagd of er buiten de problemen die zij met A. hebben gekend, nog redenen zijn waarom zij niet naar Egypte kunnen terugkeren, stelt zij enkel dat zij er omwille van haar gezondheidstoestand geen werk zal kunnen vinden (administratief dossier, stuk 5, p. 17-18). Verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst een persoonlijke vrees voor vervolging koesteren of dat zij een reëel risico lopen om ernstige schade te lijden omwille van het feit dat zij Koptische christenen zijn.

2.2.11. De Raad komt, gelet op het geheel van het voorgaande, tot de conclusie dat verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschrift op dat de algehele situatie in Egypte blijkt te verslechteren, dat uit het “reisadvies van Buitenlandse Zaken” blijkt dat reizen naar Egypte wordt afgeraden en dat indien zij worden teruggestuurd, dit zal leiden tot ernstige schade, gelet op de actuele situatie in Egypte. Teneinde hun betoog te staven, verwijzen verzoekende partijen naar en citeren zij uit enkele nieuwsberichten en een reisadvies (bijlage 14, 15, 16, 17 en 18 bij het verzoekschrift). De Raad treedt de uiteenzetting die verwerende partij dienaangaande geeft in haar nota met opmerkingen integraal bij: “Wat de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Egypte betreft, zijn de beschouwingen van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte informatie, evenmin bij machte om de motieven uit de bestreden beslissingen in casu aan het wankelen te brengen. Uit de geciteerde informatie kan immers niet worden afgeleid dat er in Egypte actueel sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin of dat burgers in Egypte louter door hun aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen als gevolg van willekeurig geweld. Verzoekers verwijzen immers enerzijds naar het reisadvies van Buitenlandse Zaken, terwijl een dergelijk reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken slechts is bedoeld (...) om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van verzoekers land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch geenszins enige leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade voor asielzoekers. De twee aangehaalde nieuwsartikels bevestigen dan weer de vaststellingen van het CGVS, namelijk dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd werden waarbij de politie en het leger geïmponeerd worden, maar dat dit type geweld zich in de Sinai concentreert en het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft; dat het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten komt; dat grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president Morsi, waarbij er ook burgerdoden onder de betogers te betreuren vielen; dat het geweld waarvan actueel sprake in Egypte incidenteel en gelokaliseerd van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone burger eerder beperkt is. D Commissarisgeneraal beschikt over een zekere appreciatiemarge en kwam op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus, Egypte, Situation sécuritaire, 10 oktober 2013) rechtsgeldig tot het besluit dat er actueel voor burgers in Egypte geen situatie voorhanden is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

(...)

Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Met betrekking tot de door de verzoekende partijen op 13 maart 2014 ingediende meervoudige asielaanvraag, weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 april 2014 de inoverwegingname. Betreffende de situatie van koptische christenen in Egypte en betreffende de algemene veiligheidssituatie in Egypte wordt in de voormelde beslissing gemotiveerd wat volgt:

"Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen. Er dient echter ook meteen te worden benadrukt dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tót een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt."

"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de situatie voor Kopten in Egypte weliswaar enigszins zorgwekkend is, doch uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tót de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke."

"Daarnaast kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

"Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger président Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette président. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinaï en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinaï soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische jihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt."

"De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tót de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Aldus werd betreffende het asielrelaas en het feit dat de verzoekende partijen koptisch christen zijn in Egypte alsook betreffende de algehele veiligheidssituatie in Egypte reeds een beoordeling gemaakt. De Raad benadrukt nog eens dat de toetsing aan artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met de toetsing aan artikel 3 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partijen een zeer uitgebreid betoog houden tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2014, wijst de Raad erop dat het thans voorliggende annulatieberoep niet nuttig kan worden aangewend om kritiek te uiten op deze beslissingen. Dergelijke kritiek kan enkel nuttig worden geuit in het kader van een beroep in volle rechtsmacht, wat de verzoekende partijen ook hebben ingediend. Deze kritiek van de verzoekende partijen, zoals ook aangevoerd in hun beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2014, werd reeds beoordeeld in het kader van het voormeld beroep in volle rechtsmacht bij arrest nr. 148 121 van 18 juni 2015. Dit betreft een definitief arrest met een definitieve beoordeling. De verzoekende partijen kunnen niet verwachten dat de Raad in onderhavig beroep deze beoordeling gedaan in volle rechtsmacht nog eens overdoet via het uiten van een grief aangaande artikel 3 van het EVRM. Voorts houdt de bestreden beslissingen geen gedwongen verwijdering in zodat het gehele betoog van de verzoekende partijen dat hieraan opgehangen is, waaronder de grief dat geen afweging gedaan werd in het licht van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, niet dienstig is.

In het kader van hun huidige verzoekschrift citeren de verzoekende partijen uit verschillende bronnen, maar de Raad stelt aldus vast dat zij deze bronnen reeds aanhaalden in hun verzoekschrift gericht tegen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 18 april 2014. Deze rapporten en persartikels werden dan ook reeds in ogenschouw genomen bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan dan ook volstaan met het verwijzen naar en het citeren uit het arrest nr. 148 121 van 18 juni 2015: *“In de mate verzoekers verwijzen naar informatie betreffende de precaire positie van de koptische christenen in Egypte, benadrukt de Raad dat het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoekers voorhouden dat ze behoren tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoekers geenszins in concreto aantonen dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits ze zich beperken tot de verwijzing naar en het citeren van algemene rapporten.*

Inzoverre verzoekers aanhalen dat blijktens de door hen bijgebrachte informatie gewag kan gemaakt worden van discriminatie van koptische christenen inzake toegang tot de gezondheidszorg, dient opgemerkt te worden dat verzoekers hier wederom niet verder komen dan het verwijzen naar algemene informatie, zonder deze informatie verder op hun concrete situatie te betrekken. Ze tonen hiermee niet in concreto aan dat ze gediscrimineerd worden en hen de toegang tot de gezondheidszorg in Egypte werd/zal worden ontzegd. Verzoeker haalde in het kader van huidige asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel aan geen medisch behandelingen te kunnen krijgen in Egypte omdat hij niet over een elektronisch identiteitskaart beschikt en verwijst hierbij naar de problemen met en de macht van A. waardoor hij geen nieuw identiteitskaart kon krijgen. Er werd echter reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag uitdrukkelijk werd geoordeeld dat, gezien zijn vage en onlogische verklaringen, hij geenszins heeft weten te overtuigen dat hij omwille van A. (en zijn connecties), geen identiteitskaarten voor zichzelf en zijn gezinsleden kon krijgen. Verzoekers tonen aldus niet aan dat verzoeker geen elektronisch identiteitskaart zou kunnen krijgen en/of hij toegang zou hebben tot medische behandelingen. Ten overvloede benadrukt de Raad dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Waar verzoekers de algehele veiligheidssituatie in Egypte betwist en rapporten en persartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie van die aard is dat het er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Egypte een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de informatie vevat in het

administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat de situatie er verontrustend is, toch blijkt duidelijk dat er aldaar geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

(...)

Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Door het louter herhalen van de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag van 18 april 2014, van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd en van verschillende rapporten en persartikels die zij reeds aanbrachten in het kader van hun beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen - beslissingen waarin werd vastgesteld dat de verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet - waarbij dient vastgesteld te worden dat de beroepen negatief werden afgesloten, tonen de verzoekende partijen niet aan dat actueel een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt.

De Raad benadrukt nogmaals dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak Elgafaji oordeelde het Hof van Justitie nog dat artikel 15 (c) van de Kwalificatierichtlijn, dat in België werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, "een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM" (HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, Elgafaji, par. 28). Het Hof van Justitie voegde eraan toe dat artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn betrekking heeft op een algemener risico op schade dan artikel 15 a) van de Kwalificatierichtlijn en dus ruimer is. Het EHRM heeft echter ondertussen in de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

Ten overvloede wenst de Raad er nog op te wijzen dat de bestreden beslissingen geen gedwongen verwijderingen betreffen, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken voor te houden, maar slechts inhouden dat de verzoekende partijen het Belgische grondgebied dienen te verlaten alsook het grondgebied van de Schengenlidstaten tenzij zij beschikken over de nodige documenten om er zich naar toe te begeven.

In zoverre verzoekende partijen menen dat diende te worden gemotiveerd omtrent de verzoekenbaarheid van het bevel met artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad dat laatstgenoemde verdragsbepaling geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

De verzoekende partijen tonen een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulement beginsel niet aan.

4.1.6. De Raad wijst er op dat onder artikel 74/17 van de vreemdelingenwet de gemachtigde gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering de verzoekende partijen blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

Gelet op het feit dat *in casu* geen sprake is van een gedwongen verwijdering en op het feit dat de verzoekende partijen een schending van het non-refoulement beginsel niet aantonen, kan een schending van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet niet worden vastgesteld.

4.1.7. Daar de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk maken dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

4.1.8. Nu niet blijkt dat er een hogere rechtsnorm in het geding is en nu buiten betwisting staat dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, merkt de Raad op dat de gemachtigde *in casu*, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° *juncto* artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, verplicht was om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*cf.* RvS nr. 10 maart 2015, nrs. 11.124 tot en met 11.126 (c)). De verzoekende partijen kunnen dan ook niet nuttig verwijzen naar het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel. Dit beginsel kan namelijk enkel spelen indien een bestuur over een discretionaire bevoegdheid beschikt, wat in voorliggende zaak niet het geval is. Er kan dan ook in het voorliggende geval geen schending van het voornoemde beginsel voorliggen.

De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissingen kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (*cf.* RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

4.1.9. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen de verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.10. De beschouwingen van de verzoekende partijen laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.1.11. De schending van de door de verzoekende partijen aangehaalde bepalingen en beginselen, in de mate dat deze ontvankelijk wordt opgeworpen, kan niet worden aangenomen.

4.1.12. Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG, van de formele en materiële motiveringsverplichting, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het evenredigheids- en billijkheidsbeginsel.

4.2.1. De verzoekende partijen betogen dat uit artikel 7 en ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissingen de verwerende partij de plicht had om hogere rechtsnormen in rekening te nemen en bijgevolg afdoende te motiveren in de beslissingen zelf, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, en dit gelet op de prangende situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden. Zij menen dat dergelijke afweging niet werd gemaakt, dat artikel 74/13 bovendien expliciet stelt dat bij het nemen van elke verwijderingsmaatregel rekening dient gehouden te worden met de gezondheidstoestand van de betrokkene, dat dit artikel de objectieve verplichting stelt om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, dat gezien overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dienen gerespecteerd te worden en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dit uit de bestreden beslissingen dient te blijken, *quod non*. De verzoekende partijen wijzen erop dat de motiveringsverplichting hen immers in staat moet stellen te toetsen of de bestreden beslissingen proportioneel zijn aan het beoogde doel, dat dit *in casu* zeker niet het geval is, dat in de bestreden beslissingen op geen enkel moment rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partijen, noch zelfs ook maar enige verwijzing naar de feiten werd gemaakt. De verzoekende partijen wijzen erop dat de eerste verzoekende partij aan ernstige medische aandoeningen lijdt, dat een aanvraag om machtiging tot

verblijf werd ingediend op 12 september 2011, dat deze bij beslissing van 27 februari 2014 ongegrond werd bevonden, dat intussen tegen deze beslissing een beroep werd ingediend bij de Raad en dat dit beroep hangende is. Zij wijzen erop dat de eerste verzoekende partij in 2011 aan een acuut voorwandinfarct leed, dat zij in februari 2012 een hartkatheterisatie onderging, dat zij blijvende klachten en thoracale pijn ondervindt en dat een levenslange follow-up en nazorg dan ook levensnoodzakelijk zijn. Zij vervolgen dat objectieve bronnen aantonen dat de gezondheidszorg in Egypte geheel ontoereikend is en zij bovendien niet beschikken over elektronische identiteitskaarten en hen de toegang tot de gezondheidszorg zal worden ontzegd, dat dokters aan de hand van stakingen moeten aantonen dat de gezondheidszorg in Egypte allesbehalve is, waarbij zij citeren uit een artikel van BBC van 3 februari 2014 en een document dat zij toevoegen aan hun verzoekschrift van 19 februari 2014. Zij betogen dat er daarnaast een tekort aan medisch geschoold personeel, medicijnen, medische toestellen enzovoort is, waarbij zij citeren uit Creative Times Reports *“Egypt: the right to health care”* van 24 september 2012 en uit The National *“Our health care system should give equitable access to all”* van 31 maart 2014. Daarnaast menen de verzoekende partijen dat eveneens niet uit het oog kan verloren worden dat zij koptische christenen zijn, zij een minderheidsgroep vormen in Egypte en het doelwit zijn van aanslagen en discriminaties op alle vlakken, bijgevolg ook in de gezondheidszorg, waarbij zij citeren uit een document *“Report: No change in sight: the situation of religious minorities in post-Mubarak Egypt”* van Minority Rights Group International van december 2013. Voorts betogen de verzoekende partijen dat naast de uitermate ontoereikendheid in de gezondheidszorg op het vlak van beschikbaarheid, de toegang eveneens extreem wordt bemoeilijkt omwille van de armoede en tekorten in medicatie, dat de medische kosten dit jaar opnieuw gestegen zijn en niet iedereen zich de gezondheidszorg in Egypte kan permitteren, dat bovendien de gezondheidszorg zeer complex is, hetgeen tot gevolg heeft dat men inderdaad niet de nodige zorgen krijgt die men nodig heeft, dat publieke ziekenhuizen de grote vraag van patiënten niet meer aankunnen en dat de kwaliteit te wensen overlaat, waarbij zij citeren uit een rapport van Egyptian center of Economic and social rights van november 2013. De verzoekende partijen herhalen dat de eerste verzoekende partij lijdt aan hartaandoeningen en dat dergelijke medicijnen niet beschikbaar en toegankelijk zijn, waarbij zij verwijzen naar Inter press service van 3 september 2012 *“Egyptian Hospitals under Attack as Patient lose patience”*. Zij betogen dat aangezien de eerste verzoekende partij specifieke gezondheidszorgen nodig heeft, het heel waarschijnlijk is dat, gelet op het manifeste gebrek aan noodzakelijke behandelingen, deze specifieke zorgen niet kunnen geboden worden en dat men algemeen kan stellen dat de gezondheidszorg in Egypte zeer precair is, dat hen terugsturen naar hun land van herkomst om aldaar de noodzakelijke gespecialiseerde zorgen te kunnen krijgen, wetende dat er geen behandeling beschikbaar is, een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Zij menen dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij ernstig in gevaar wordt gebracht. Zij menen dat de persoonlijke gezondheidstoestand sowieso op een hoog vaandel staat, nu zelfs zonder procedures omtrent de medische situatie en eventuele beslissingen daaromtrent de verwerende partij rekening dient te houden met medische elementen, dat de Raad reeds heeft beslist dat in elk geval, zelfs ongeacht daartoe gevoerde procedures, de gezondheidssituatie van de vreemdeling aan een rigoureuus onderzoek vanwege de verwerende partij dient onderworpen te worden om zeker te zijn dat zich geen schending zou kunnen voordoen van artikel 3 van het EVRM, dat *in casu* geen enkel onderzoek gevoerd werd, niettegenstaande de verplichting uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de bestreden beslissingen hierdoor des te meer in wanverhouding staan met het beoogde doel, dat dergelijke afwegingen inderdaad in de bestreden beslissing zelf dienen te worden gemaakt en te worden gemotiveerd.

Verder menen de verzoekende partijen nog dat rekening dient gehouden te worden met artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG waarna zij deze bepaling citeren en stellen dat dit *in casu* niet is gebeurd.

Zij concluderen dat de bestreden beslissingen behept zijn met verschillende lacunes en er door de verwerende partij geen toetsing van artikel 3 van het EVRM werd gerealiseerd.

4.2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3

december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partijen tonen dit echter niet aan. Zij kunnen de schending van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG dan ook niet op een ontvankelijke wijze aanvoeren.

4.2.3. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verwerende partij heeft immers duidelijk aangegeven op welke juridische basis en op grond van welke feitelijke gegevens werd beslist om over te gaan tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Uit het door de verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Er dient tevens te worden geduïd dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat de verwerende partij in een bestuurlijke beslissing moet uiteenzetten waarom zij van oordeel is dat hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 van het EVRM, haar niet verhinderen om een bepaalde beslissing te nemen. De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is gelet op het nagestreefde doel.

Voorts kan uit de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Waar de verzoekende partijen stellen dat uit artikel 7 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar bestreden beslissingen de plicht had om hogere rechtsnormen in rekening te nemen en afdoende te motiveren in de beslissing zelf, en zij dus menen dat in de motivering zelf van een verwijderingsmaatregel dient te worden aangegeven dat rekening werd gehouden met in artikel 7 van de vreemdelingenwet vernoemde hogere rechtsnormen en de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, moet worden gesteld dat hun bewering geen steun vindt in de bewoordingen van deze wetsbepalingen en dat de formele motiveringsplicht op zich niet inhoudt dat een bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing moet toelichten waarom het van oordeel is dat er geen beletsels bestaan om deze beslissing te nemen, doch enkel om toe te lichten op welke gronden het deze beslissing neemt.

De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat de bestreden beslissingen de formele motiveringsplicht schenden.

4.2.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen aldus verwijzen naar de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat artikel 74/13 de omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG. De verzoekende partijen tonen echter niet aan dat deze bepaling niet correct of toereikend werd omgezet, zodat zij zich ook niet meer dienstig op de directe werking van deze bepaling van de richtlijn kunnen beroepen.

Hoewel in de tekst van de artikelen 7, eerste lid, en 74/13 van de vreemdelingenwet, zoals reeds *supra* uiteengezet, geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor de gemachtigde kan worden gelezen wat betreft de “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” respectievelijk “*het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling*”, blijkt wel uit de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet dat er rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en mede worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Raad als annulatierechter wel kan nagaan of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen.

De verzoekende partijen wijzen erop dat de eerste verzoekende partij lijdt aan ernstige medische aandoeningen, dat zij in 2011 leed aan een acuut voorwandinfarct en in februari 2012 een hartkatheterisatie onderging, dat zij blijvende klachten ondervindt van thoracale pijn en een levenslange follow-up en nazorg levensnoodzakelijk zijn, dat objectieve bronnen aantonen dat de gezondheidszorg in geheel Egypte ontoereikend is en zij bovendien geen elektronische identiteitskaart bezitten en hen de toegang tot de gezondheidszorg zal worden ontzegd, dat een aanvraag tot machtiging tot verblijf werd ingediend op 12 september 2011, dat bij beslissing van 27 februari 2014 deze aanvraag ongegrond werd verklaard en een beroep tegen voornoemde beslissing hangende is bij de Raad.

De Raad stelt, samen met de verzoekende partijen, vast dat de verwerende partij op 27 februari 2014 een ongegrondheidsbeslissing heeft genomen aangaande de medische regularisatieaanvraag gestoeld op voormelde medische aandoening van de eerste verzoekende partij waarbij de arts-adviseur geoordeeld heeft dat de medische behandeling voor deze aandoening beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Egypte. Gelet op voormelde beslissing ziet de Raad dan ook niet in waarom de verwerende partij nogmaals standpunt zou moeten innemen aangaande voormelde medische aandoening bij het treffen van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partijen verwijzen wel naar het feit dat zij beroep hebben aangetekend tegen de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag, maar dergelijk beroep is niet schorsend zodat de verwerende partij niet verhindert is in het treffen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarenboven wijst de Raad erop dat bij arrest 127 252 van 22 juli 2014 het beroep tegen voormelde afwijzingsbeslissing verworpen werd zodat de Raad niet inziet welk actueel belang verzoekende partijen nog hebben bij hun kritiek. Het ganse betoog aangaande de aandoening van eerste verzoekende partij is voorts niet dienstig in kader van voorliggend beroep nu dit betoog in wezen gericht is tegen de afwijzingsbeslissing van de medische regularisatieaanvraag hetgeen niet het voorwerp is van huidig beroep.

Bovendien stelt de Raad vast dat het ganse betoog betreffende de medische problematiek reeds uiteengezet werd in het verzoekschrift waarbij de schorsing en de nietigverklaring werd gevorderd van de ongegrondheidsbeslissing van 27 februari 2014, zodat de Raad, betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, kan volstaan met het verwijzen naar haar arrest nr. 127 252 van 22 juli 2014. In voormeld arrest kan immers gelezen worden wat volgt:

“Verzoekende partijen laten ook verstaan niet akkoord te gaan met het standpunt van de ambtenaar-geneesheer dat eerste verzoekende partij de nodige medische zorgen in haar land van herkomst kan krijgen. Door uiteen te zetten dat artsen en medisch personeel reeds staakten om hun eisen dat een hervorming van het gezondheidssysteem en een verhoging van het minimumloon van artsen vereist is kracht bij te zetten tonen zij evenwel niet aan dat de, met bronnenmateriaal gestaafde, vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer dat in Egypte een gespecialiseerde opvolging en behandeling bij een cardioloog tot de mogelijkheden behoort en dat de medicatie die eerste verzoekende partij nodig heeft er beschikbaar is niet correct zijn. Zij tonen dit ook niet aan door te vermelden dat uit een verslag blijkt dat twee openbare ziekenhuizen in Cairo niet over alle middelen beschikten om iedere zieke of gekwetste die zich aanmeldde op een kwalitatieve wijze te helpen. Hierbij moet worden benadrukt dat

werd vastgesteld dat de cardiale toestand van eerste verzoekende partij stabiel is, zodat niet blijkt dat zij in een ziekenhuis moet worden opgenomen of dat "een intense medische behandeling" onmiddellijk nodig is, en dat het feit dat er bepaalde tekortkomingen zijn in de werking van sommige (openbare) ziekenhuizen niet impliceert dat er in Egypte totaal geen medische infrastructuur bestaat waar een medische controle kan worden doorgevoerd of een behandeling kan worden verstrekt. De ambtenaar-geneesheer heeft trouwens voldoende aangetoond dat dit wel het geval is door te verwijzen naar informatie van International SOS en verzoekende partijen stellen zelf dat uit een verslag blijkt dat vele burgers in Egypte een beroep doen op de beschikbare private medische faciliteiten.

Verder stellen verzoekende partijen dat zij koptische christenen zijn, dat zij omwille van hun religie worden gediscrimineerd en dat leden van deze minderheidsgroep in Egypte regelmatig worden aangevallen, zodat kan worden betwijfeld of zij in deze omstandigheden over medische zorgen zullen kunnen beschikken in hun land van herkomst. De Raad oordeelde evenwel reeds dat verzoekende partijen geen nood hebben aan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en de daaraan gekoppelde verblijfstoelating op basis van problemen gelieerd aan hun religie (RvV 27 februari 2014, nr. 119 767) en de door verzoekende partijen aangebrachte citaten uit een verslag en een aantal nieuwsberichten zijn niet van die aard dat kan worden vastgesteld dat het niet mogelijk is voor een koptisch christen om in Egypte medische zorgen te genieten en dat de vaststellingen van de door verweerder aangestelde controlearts niet correct zouden zijn.

Ook het standpunt van de ambtenaar-geneesheer dat de nodige medische zorgen voor eerste verzoekende partij in Egypte toegankelijk zijn wordt door verzoekende partijen in vraag gesteld. In eerste instantie betogen zij dat er wachttermijnen moeten worden gerespecteerd om van bepaalde medische zorgen te genieten. Ook in België en andere landen moeten echter wachttermijnen worden doorlopen om sommige medische zorgen te kunnen krijgen en het loutere feit dat dergelijke termijnen bestaan houdt niet in dat deze zorgen niet beschikbaar of toegankelijk zijn. De Raad wijst er in dit verband nogmaals op dat eerste verzoekende partij haar cardiale problemen stabiel zijn en dus niet blijkt dat zij dadelijk moet worden behandeld door een arts of moet worden opgenomen in een ziekenhuis. In tweede instantie stellen verzoekende partijen dat ook de kostprijs van de medische zorgen die eerste verzoekende partij nodig heeft kan verhinderen dat zij in de praktijk van medische zorgen kan genieten. Zij zetten uiteen dat weinig mensen in Egypte een private ziekteverzekering hebben en dat de kwaliteit in openbare ziekenhuizen te wensen overlaat. Zij weerleggen met deze vage en algemene toelichting evenwel geenszins de vaststelling dat bepaalde zorgen gratis kunnen worden verkregen en dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekende partijen indien zij moeite zouden hebben om bepaalde kosten te betalen die zijn verbonden aan een medische zorgverstrekking niet zouden kunnen terugvallen op een netwerk van familieleden en vrienden. Evenmin tonen zij aan dat de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk besloot dat geen bewijs van algemene arbeidsongeschiktheid voorligt, zodat niet blijkt dat eerste verzoekende partij niet door middel van een inkomen uit arbeid zou kunnen instaan voor de betaling van de kosten die zijn verbonden aan bepaalde vormen van medische zorgverstrekking.

Verzoekende partijen maken ook melding van een verslag waarin er wordt aangegeven dat er in Egypte een chronisch tekort is aan medische voorraden en dat in veel gevallen medicatie, waaronder deze voor bepaalde hartaandoeningen, uit Europa wordt gesmokkeld. De inhoud van een rapport van algemene aard weegt echter niet op tegen de precieze informatie die de door verweerde partij aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft verzameld. Door te bevestigen dat zelfs in de gevallen waarbij de Egyptische overheid er door een gebrekkig beleid of om financiële redenen niet in slaagt voldoende medische voorraden aan te leggen en openbare ziekenhuizen niet steeds over alle nodige medicatie beschikken, er toch alternatieven voorhanden zijn tonen verzoekende partijen bovendien hoe dan ook niet aan dat eerste verzoekende partij de medicijnen die zij nodig heeft in Egypte niet zal kunnen krijgen."

De verzoekende partijen dienden geen nieuwe aanvraag in omwille van een verdere negatieve ontwikkeling van de ziekte, doch beperken zich er in essentie toe te herhalen dat de eerste verzoekende partij een behandeling behoeft en dat deze behandeling niet beschikbaar en niet toegankelijk is in Egypte. Zij gaan daarmee aldus voorbij aan het feit dat de medische problematiek na een grondig onderzoek en na een onderzoek van de behandelingsmogelijkheden in Egypte reeds werd geëvalueerd en besproken in een met gezag van gewijsde beklede arrest van de Raad. Gelet op het feit dat uit het middel niet blijkt dat de medische problematiek thans substantieel veranderd is, blijkt aldus uit de gegevens van de zaak dat wel degelijk rekening werd gehouden met de ziekte van de eerste verzoekende partij. Deze problematiek werd onderzocht zowel in het kader van artikel 9ter van de

vreemdelingenwet als in het kader van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij diende bij de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten niet over te gaan tot een volledig nieuw onderzoek van de medische situatie.

Zoals hoger blijkt heeft de verwerende partij aldus, alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden bevelen, de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij aan een grondig onderzoek onderworpen en geoordeeld dat deze medische toestand behandeld kan worden in het land van herkomst zodat deze de thans bestreden bevelen niet in de weg staat.

Waar de verzoekende partijen nog betogen dat zij geen elektronische identiteitskaarten bezitten en dat hen de toegang tot de gezondheidszorg in Egypte zal worden ontzegd, beperken zij zich tot een loutere bewering. Het komt aan de verzoekende partijen toe, in het licht van een opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, hun beweringen te staven met een begin van bewijs.

In zoverre verzoekende partijen menen dat diende te worden gemotiveerd omtrent de verzoenbaarheid van het bevel met artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad dat laatstgenoemde verdragsbepaling geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Er kan geen schending van artikel 3 van het EVRM noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet worden vastgesteld.

De verzoekende partijen tonen ook niet concreet aan dat de bestreden beslissingen zouden zijn tot stand gekomen met miskenning van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.2.5. Daar de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk maken dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

4.2.6. Nu niet blijkt dat er een hogere rechtsnorm in het geding is en nu buiten betwisting staat dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, merkt de Raad op dat de gemachtigde *in casu*, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° *juncto* artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, verplicht was om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*cf.* RvS nr. 10 maart 2015, nrs. 11.124 tot en met 11.126 (c)). De verzoekende partijen kunnen dan ook niet nuttig verwijzen naar het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel. Dit beginsel kan namelijk enkel spelen indien een bestuur over een discretionaire bevoegdheid beschikt, wat in voorliggende zaak niet het geval is. Er kan dan ook in het voorliggende geval geen schending van het voornoemde beginsel voorliggen.

De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissingen kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (*cf.* RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

4.2.7. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen de verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.8. De beschouwingen van de verzoekende partijen laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.2.9. De schending van de door de verzoekende partijen aangehaalde bepalingen en beginselen, in de mate dat deze ontvankelijk wordt opgeworpen, kan niet worden aangenomen.

4.2.10. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. VERMANDER